Fællestur til Willumsen Museum og Jægerspris Slot d. 29. august 2026.

Så lykkedes det da endelig at stable en bustur på benene. Med streg under bus.

En Bjergbestigerske, af Willumsen

Willumsens Museum har været lukket de sidste par år pga. omfattende renovering. Så det var en helt ny og frisk fornemmelse at træde ind.

Den aktuelle udstilling er kurateret af Lars von Trier, som siden sin ungdom har været stærkt optaget af den bildende kunst, og selv forgæves har forsøgt at blive optaget på Kunstakademiet. Hans optagelsesværk er også ophængt.
Vi blev guidet rundt af billedkunstner Mille, som var godt inde i stoffet. Så vi følte os godt guidet rundt. Og jeg tror, at alle kunne høre, hvad hun sagde.

Von Trier havde været med til at udvælge de udstillede værker.
Der var billeder af August Strindberg, Carl Frederik Hill, Per Kirkeby, Ejnar Nielsen, Rudolph Tegner, Paul Gauguin og Vilhelm Hammershøj.
Foruden, naturligvis, J.F.Willumsen.

Vi må tro, at alle billederne har haft en personlig betydning for ham. Startende med det store portræt af Vilhelm Hammershøj: Fem personer, som han tog til Stokholm for at se. Fra dette værk kan der trækkes tråde rundt til en hel række andre værker, genstande og film. Det blev, som bekendt filmen som fremover blev det medie, som Trier kom til at udfolde sig i.
Mange af billederne afspejlede en dyb reflektion over kunstnernes mangekamrede indre univers. Og bør vel tolkes således af os. Selvom vi jo også bare kan nyde billedernes komposition og farvespil.
Nogle af billederne er rørende, f.ex. Edvard Munchs TB-syge søster, som forsøger at trøste en knuget mor (min tolkning).
Den faste udstilling var desværre ikke tilgængelig. Flere af os ville ellers gerne have genset Willumsens prægtige maleri af badende børn. Det må blive en anden gang.

Frokosten var arrangeret i kunstværkstedet, hvor der var plads til os ved to langborde.

Næste stop var Jægerspris Slot.

Vi kørte den nærmeste omvej over Kronprinsesse Marys Bro, og gennem det smukke fjordlandskab.Overraskende nok er det et af landets ældste slotte, med rødder helt tilbage til 1200-tallet og dermed Erik Menveds tid. Op gennem tiden har det fungeret som jagt-og sommerbolig.

I 1854 indrettede Frederik d. 7. og grevinde Danner slottet til privat bolig.
Og efter kongens død i 1863, indrettede grevinden slottet til børnehjem.
Og i stor veneration mod sin mand indrettede hun et par etager til museum.
Alt står stadig som dengang.

Frederik d. 7´s skrivebord – på bagvæggen hænger hans pibesamling.

Vi mindes også hendes indsats for fattige kvinder i Dannerhuset i København.
Det var utrolig stemningsfuldt at gå rundt i denne tidslomme, som jo var rendyrket klunketid.
Jeg mindes ikke, at andre kongelige i den grad, har taget socialt ansvar på sig og gjort noget ved det.
Men hun var jo forresten slet ikke kongelig. Og hun har derfor haft øje for de svageste i samfundet. I sit voksne liv og til sin død var hun i den grad foragtet og forhånet, gjort til grin. Det måtte hun tåle. Hun må have været en enestående personlighed.
Jeg ville ønske, at hun i sin himmel kan se, hvor stor respekt der står om hende og hendes virke i dag.
Og udstillingen og historien bærer vidnesbyrd om en stor, gensidig respekt og kærlighed mellem Frederik d. 7. og hans kone til venstre hånd.
Det varmer!

Hvordan spisesalen så ud for på Grevinde Danners børnehjem.

Grevinde Danner og Frederik d. 7

Referent:

Jørgen Elming
f/Museumsforeningen

Foto af Robert Fisher
Billedtekster Anna Johansen